ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Παναγιώτης Μαυροειδής

“Αν θέλουν να διαγράψουν κάτι οι αθάνατα ηλίθιοι και βάρβαροι δεν είναι τίποτα άλλο παρά το όνειρο και την ελπίδα για το καλύτερο που πρέπει να είναι το βάθρο της παιδείας. Αν αυτό ξεριζωθεί από τους νέους, θα πεθάνει και μέσα στην κοινωνία. Ένα κοινωνικό και πολιτικό σύστημα όμως πολλαπλά αντιδραστικό, έχει πολλούς λόγους, πάντα με βάση την παράλογη λογική του, να επιβάλλει καθεστώς στρατώνα, πανικού και απόλυτης υποταγής στους σημερινούς νέους φοιτητές.”

Ήταν άνοιξη του 1986, όταν ο **Αντώνης Σαμαράκης**, πεζογράφος της μεταπολεμικής γενιάς, διανύοντας το 67ο έτος της ηλικίας του, πέρασε την πύλη της Ιατρικής Σχολής Αθήνας και εξέφρασε στην διοίκηση της σχολής την επιθυμία του να γίνει δωρητής σώματος. Όχι έτσι ξαφνικά. Κάποια χρόνια πριν, σε προχωρημένη ηλικία, πλήρης ημερών, αναγνώρισης, κύρους και επιτυχιών, είχε αποφασίσει να γίνει φοιτητής της Ιατρικής. “ Έφευγε-έγραφε ο τύπος της εποχής- κρυφά από την οικογένεια του και πήγαινε να παρακολουθήσει μάθημα ανατομίας, καθήμενος πάντα στην ίδια θέση”.

Ας κρατήσουμε αυτή την εικόνα, με αφορμή τα στρατιωτικά ανακοινωθέντα του Υπουργού Παιδείας Α. Λοβέρδου για την εφαρμογή του νόμου περί διαγραφής των ‘’αιωνίων φοιτητών’’.

Ένας αιώνας χωράει 100 ολόκληρα χρόνια. Άρα, όταν ακούμε ‘’αιώνιοι φοιτητές’’, ο νους πηγαίνει σε γηραλέους μοχθηρούς τύπους γεννημένους περί το 1910, μόνο που αντί για χαμομήλι, πίνουν παραδόξως …φραπέ. Ο Αντώνης Σαμαράκης είχε γεννηθεί το 1919, άρα, με βάση και το παράδειγμα, τα πράγματα φαίνεται να κουμπώνουν και οι ένοχοι να αποκαλύπτονται γυμνοί στη διψασμένη για απόδοση δικαιοσύνης κοινωνία, που κατά τα άλλα ηττάται στα βασικά μέτωπα της καθημερινής ζωής. Μετά τις συνταρακτικές αποκαλύψεις για δημοσίους υπαλλήλους -τέρατα που παίρνουν παχυλούς ή και διπλούς μισθούς, ανάπηρους -μαϊμούδες και τυφλούς που περνάνε την κλωστή από τη βελόνα, φωτίστηκε μια

ακόμη ζωτική αιτία της κοινωνικής καταστροφής.

Όση σχέση έχει ο φάντης με το ρετσινόλαδο, έχουν και τα παραπάνω με την πραγματικότητα. Η φασαρία δε γίνεται για φοιτητές που είναι ...100 χρονών. Αντίθετα, η συζήτηση αφορά στην άμεση εφαρμογή μιας διάταξης του νόμου που ορίζει ότι οι φοιτητές που μπήκαν στα πανεπιστήμια από το 2011 και μετά θα πρέπει να τελειώσουν τις σπουδές τους **με 2 το πολύ χρόνια καθυστέρηση.** Δηλαδή, μέσα σε 6 χρόνια για τις σχολές τετραετούς φοίτησης, σε 7 για τις σχολές πενταετούς φοίτησης (π.χ. Πολυτεχνικές) και σε 8 για τις σχολές εξαετούς φοίτησης (πχ Ιατρικές). Η εφαρμογή της **θα οδηγήσει 180.000 νέους εκτός των σχολών τους,** εντελώς δικτατορικά.

Τα περί ‘’αιωνίων φοιτητών’’ δεν αποτελούν παρά ένα προπέτασμα καπνού, ένα ακόμη δείγμα μιας πρωτόγονης, επιθετικής, τρομοκρατικής, γκεμπελικής προπαγάνδας, που στοχεύει σε μαζική κοινωνική ενοχοποίηση.

Η πολιτεία δε θα είχε άλλωστε λόγο να ασχοληθεί με την βίαιη αποβολή από τα πανεπιστήμια, φοιτητών όπως ο Αντώνης Σαμαράκης, ακόμη και με βάση τη λογική των μνημονιακών εγκεφάλων: Δεν κοστίζουν απολύτως τίποτα, καθώς δεν δικαιούνται ούτε συγγράμματα, ούτε σίτιση, ούτε τίποτα άλλο, παρά μόνο το δικαίωμα συμμετοχής σε εξετάσεις.

Ένα κοινωνικό και πολιτικό σύστημα όμως πολλαπλά αντιδραστικό, έχει πολλούς λόγους, πάντα με βάση την παράλογη λογική του, να επιβάλλει καθεστώς στρατώνα, πανικού και απόλυτης υποταγής **στους σημερινούς νέους φοιτητές.**

Δεν πρέπει να ξεχνάει κανείς ότι για να μπει κάποιος σε μια πανεπιστημιακή σχολή περνάει από ένα **εξεταστικό βασανιστήριο,** κάθε άλλο παρά αλώβητος ψυχολογικά ή/και σωματικά. Μου έρχεται στο νου μια εικόνα: Γιος φίλου παρακολουθεί με απόλυτη αδιαφορία και βαρεμάρα τη συζήτησή μου με τον πατέρα του, σχετικά με τη συμπλήρωση του μηχανογραφικού επιλογής σχολών, με ένα βλέμμα που έλεγε περίπου ‘’σας έκανα τη χάρη, διάβασα όπως είπατε, συμπληρώστε και το μηχανογραφικό όπως θέλετε και αφήστε με ήσυχο’’. Σα να ήταν όλα έξω από αυτόν. Είναι συνηθισμένη και απολύτως δικαιολογημένη η κόπωση στη συνέχεια. Τι λέει τώρα το σύστημα στους νέους ανθρώπους; Να συμπληρώσουν το γνωστό δόγμα ‘’διάβασε να περάσεις, θυσιάζοντας κάθε στοιχείο εφηβικής ηλικίας, και μετά βλέπεις...’’, με τη λογική ‘’τρέξε τώρα να τελειώσεις τη σχολή, παραιτούμενος από κάθε άλλη αναζήτηση ή δράση και μετά βλέπεις...’’. Άλλωστε ως γνωστόν το πτυχίο δεν φτάνει πλέον... Πρέπει κανείς να υπολογίζει και τα αναγκαία μεταπτυχιακά, διδακτορικό,

σεμινάρια, επιμορφώσεις, πιθανά και στο εξωτερικό.

Πώς μπορεί να αντεπεξέλθει κανείς σε παρακολούθηση μαθημάτων και εργαστηρίων, μαζί και με τις συνακόλουθες ώρες αντίστοιχης μελέτης σε σπίτι ή σε βιβλιοθήκη, ειδικά για σχολές που έχουν 6-9 μαθήματα σε κάθε εξάμηνο; Ένας πρόχειρος υπολογισμός λέει ότι οι φοιτητές θα πρέπει να είναι ‘’στην τσίτα’’ 50 ώρες τη βδομάδα τουλάχιστον.

Το μπορούν; Φυσικά και το μπορούν. Υπάρχουν ωστόσο τρεις απλές προϋποθέσεις που είναι και το βασικά ζητούμενα της κυβέρνησης αλλά και των συστημικών φωνών ευρύτερα.

Πρώτον, να επεκτείνουν την άκρατη παπαγαλία, τον κατακερματισμό και γενικά την παθητική σχέση με τη γνώση, στην οποία εκπαιδεύτηκαν άριστα στο Λύκειο στη φάση της προετοιμασίας για τις εξετάσεις.

Δεύτερον, να είναι παντελώς ανενεργοί, αδιάφοροι και απόντες από κάθε συλλογικό αγώνα μέσα στο Πανεπιστήμιο, αποποιούμενοι κάθε δικαίωμα γνώμης για τον προσανατολισμό του και τον ρόλο του, ακόμη και για τα απλά ζητήματα της φοιτητικής ζωής.

Τρίτον, να ενοχοποιήσουν μόνοι τους και να απορρίψουν μετά βδελυγμίας, κάθε ευρύτερη κοινωνική και πολιτική αναζήτηση εμπειριών ζωής και διαδρομών σκέψης που αντιστοιχεί σε νέους ανθρώπους.

Το 2003 ο Αντώνης Σαμαράκης έφυγε από τη ζωή. Μάλλον χωρίς να τελειώσει την Ιατρική, όπως συνάγεται από το δημοσιευμένο βιογραφικό του. Σε τιμητική εκδήλωση της Ιατρικής Σχολής ο καθηγητής χειρουργικής Βασίλης Γολεμάτης, διηγήθηκε τι του έλεγε ο Αντώνης Σαμαράκης για το ιατρικό επάγγελμα:

«Χρειαζόμαστε γιατρούς που να πιστεύουν στα **όνειρα** και να αντιμετωπίζουν τους αρρώστους τους με **χαμόγελο.** Πώς είναι δυνατόν, άλλωστε, να δώσεις **ελπίδα** στον άνθρωπο όταν δεν ονειρεύεται;».

Εδώ είναι όλη η ουσία: **Αν θέλουν να διαγράψουν κάτι οι αθάνατα ηλίθιοι και βάρβαροι δεν είναι τίποτα άλλο παρά το όνειρο και την ελπίδα για το καλύτερο που πρέπει να είναι το βάθρο της παιδείας.** Αν αυτό ξεριζωθεί από τους νέους, θα πεθάνει και μέσα στην κοινωνία. Σε ένα δημοσίευμα της International Herald Tribune γινόταν αναφορά σε μια κινεζική πόλη-τερατούργημα, γέννημα της τελευταίας μόλις πενταετίας κοντά στη ‘’μεθόριο’’ με το Χόνγκ Κόνγκ, όπου δεν βλέπει κανείς γέροντες, συνταξιούχους, καθώς είναι φτιαγμένη εξ αρχής ως αποθήκη άθλια εργαζόμενων ανθρώπων, χωρίς άλλη

κοινωνική υπόσταση και αναγνώριση ζωής εκτός εργασίας. Συμπληρώστε αυτή την εικόνα με την φαινομενικά αντίστροφή της: Μια κοινωνία που όλοι οι άνθρωποι, είναι εξ ορισμού γέροι, συντηρητικοί και ευθυγραμμισμένοι σαν το σιδερωμένο ρούχο, ακόμη και αν είναι 20 χρονών.

Άλλωστε, κατά τα άλλα, ποτέ δεν ανησύχησαν από τον πληθωρισμό πτυχίων οι θλιβεροί κομπάρσοι της εξουσίας τύπου Διαμαντοπούλου ή Λοβέρδου. Θυμηθείτε το όργιο με τα περιβόητα πτυχία ΜΒΑ μέσω των οποίων όλοι γίνονται –υποτίθεται- μάστορες στο πώς να μανατζάρουν επιχειρήσεις και άλλους ανθρώπους. Μέχρι και στην Αιόλου και την Αθηνάς θα βρεις τα αντίστοιχα ιδιωτικά Κολλέγια. Εκεί πληρώνεις και παίρνεις. Έχεις πολλά; Αγοράζεις πτυχίο υψηλότερου κύρους.

Ας τον δούμε αυτόν τον κόσμο, διότι έχει να μας πει πολλά: Ο Russell Ackoff διδάσκων επί χρόνια μάνατζμεντ στο φημισμένο Wharton Business School στις ΗΠΑ, όταν ρωτήθηκε ποια είναι τα οφέλη για τους νέους ανθρώπους από την παρακολούθηση ενός ΜΒΑ, απάντησε: «Τους μαθαίνουμε τρία πράγματα: πρώτον, πώς να μιλούν με αυτοπεποίθηση για πράγματα που δεν καταλαβαίνουν. Δεύτερον, τους προσφέρουμε «αρχές» οι οποίες τους βοηθούν να μην κάμπτονται όταν η πραγματικότητα συγκρούεται με τις απόψεις τους. Τρίτον, τους δίνουμε ένα πτυχίο το οποίο τους ανοίγει την πόρτα σε μια εταιρεία στην οποία μπορεί να μάθουν κάτι περί μάνατζμεντ»

Οι συστημικοί προπαγανδιστές δεν κόπτονται να προοδεύσουν τα πανεπιστήμια. Μισούν θανάσιμα τους νέους ανθρώπους, ειδικά αν συγκροτούν συλλογικό προοδευτικό φοιτητικό κίνημα, ακριβώς επειδή, και στο βαθμό που, βγάζουν γλώσσα στις παραπάνω ηλιθιότητες.

Ο οραματισμός του κόσμου της εργασίας και της απελευθερωτικής κομμουνιστικής αριστεράς είναι εντελώς διαφορετικός. Μια Ιατρική ή Φιλοσοφική Σχολή θα έπρεπε όχι μόνο να μην απαιτεί συνθήκες στρατωνισμού σε 20χρονα παιδιά, αλλά, αντί να κρύβει, να περηφανεύεται και για τυχόν Σαμαράκηδες. Αυτούς που θα αποφάσιζαν να αγαπήσουν τη γνώση και την κοινωνική προσφορά σε οποιαδήποτε φάση της ζωής τους, ανεξάρτητα από το ρυθμό που θα τα κατάφερναν στη συνέχεια, ακόμη και αν δεν τα κατάφερναν τυπικά. Θα έπρεπε να τους αγκαλιάζει, να τους ενθαρρύνει και όχι να τους προσβάλλει με προτάσεις του τύπου «θα δώσουμε άλλη μια ευκαιρία σε μετανοημένους (!) αιώνιους φοιτητές».

Αλλά και κάτι παραπάνω: Η **είσοδος, η πρόσβαση στο πανεπιστήμιο**, θα έπρεπε να ήταν **ελεύθερη και δωρεάν.** Όχι βέβαια υποχρεωτική, όπως δήθεν παρανοούν με πονηριά διάφοροι. Ούτε με ελεύθερη έξοδο φυσικά, αλλά με ανάπτυξη μιας δημοκρατικής συλλογικής

εκπαιδευτικής λειτουργίας που θα προάγει την εμβάθυνση, την ολοκληρωμένη προσέγγιση, την διεπιστημονικότητα και την αντίληψη προσφοράς στο κοινωνικό σύνολο.

«Και θα χωράνε όλοι αυτοί οι απόφοιτοι, έστω και αν δεν είναι ελεύθερη η ‘’’έξοδος’’;». Αυτό είναι το τελευταίο καταφύγιο των οπαδών της ταξικής αυταρχικής εκπαίδευσης των αποκλεισμών και της λοβοτομής.

Απαιτούν να ‘’μπούμε στα παπούτσια τους’’ για να βαδίσουμε μαζί τους στο αδιέξοδο της σκέψης τους και της πολιτικής τους. Έχουν κατά το ήμισυ δίκιο και πρέπει να το αναγνωρίσουμε: Σε μια κοινωνία όπου, η εκπαίδευση και οι απόφοιτοί της είναι καταρτισμένοι αλλά φτηνοί και υποτακτικοί υπηρέτες των επιχειρήσεων και του κέρδους, οι κοινωνικές υπηρεσίες και λειτουργίες είναι υποβαθμισμένες, ο χρόνος εργασίας για όσους δουλεύουν είναι μεγάλος, οι καλύψεις για τους ανέργους ανύπαρκτες, τότε, ναι, πράγματι, δεν χωρούν ούτε και οι σημερινοί απόφοιτοι, ούτε και οι μισοί από αυτούς, όσα πτυχία και επιμορφώσεις αν πάρουν. Για αυτό η ανεργία και η ξενιτιά… Ακόμη και για όσους ήταν φρόνιμοι και σκυμμένοι.

Σε μια κοινωνία όπου η εργασία είναι πηγή κοινωνικής προσφοράς και ανάπτυξης συλλογικού πλούτου, όπου ο ελεύθερος χρόνος και η εθελοντική συλλογική δημιουργία και προσφορά είναι δείκτης πολιτισμού, όπου ο εργάσιμος χρόνος είναι ριζικά μειωμένος και η δουλειά καθολικό δικαίωμα, αλλά και η συλλογική ζωή στοχεύει στην ανάπτυξη του κοινωνικού ανθρώπου, δεν περισσεύει κανείς. Αν δε, είναι και μορφωμένος, χίλιες φορές καλύτερα και για αυτόν και για την κοινωνία.

Σύντομη Περιγραφή:
Παναγιώτης Μαυροειδής
Αν θέλουν να διαγράψουν κάτι οι αθάνατα ηλίθιοι και βάρβαροι δεν είναι τίποτα άλλο παρά το όνειρο και την ελπίδα για το καλύτερο που πρέπει να είναι το βάθρο της παιδείας. Αν αυτό ξεριζωθεί από τους νέους, θα πεθάνει και μέσα στην κοινωνία. Ένα κοινωνικό και πολιτικό σύστημα όμως πολλαπλά αντιδραστικό, έχει πολλούς λόγους, πάντα με βάση την παράλογη λογική του, να επιβάλλει καθεστώς στρατώνα, πανικού και απόλυτης υποταγής στους σημερινούς νέους φοιτητές.

aristeroblog.gr